

[Carl P. Jensen.]

her se helt bort fra de politiske konsekvenser, som oppositionen gennem det sidste 1½ år har glædet sig til. Jeg vil alene pege på den kendsgerning, at vor eneste politiske indsats i dette spil ville have været den, som det kommunistiske parti nu vil øve ved den afstemning, der skal finde sted. Vi kunne så bagefter være gået ud til lejerne og have sagt: vi kunne ikke få alt det, vi ønskede, men vi stemte da imod. Jeg tror ikke, at lejerbefolkningen ville acceptere en sådan negativ holdning, ikke mindst fordi den ville bevirke, at vi fik en lejelov og en lov om boligbyggeri efter de linjer, som oppositionspartiernes ordførere nu utvivlsomt vil trække op.

Jeg tror derfor, at lejerne fortsat vil forstå vore motiver til at medvirke til gennemførelsen af de lovforslag, vi her tager stilling til, og det er på denne baggrund, mit parti anbefaler at stemme for de foreliggende lovforslag og at stemme imod ændringsforslagene uden for betænkningen.

Alfred Jensen: Da den gældende byggestøttelov og den gældende lejelov i fjor vinter lakkede mod deres udløb, lovede man, at den lovgivning, der skulle afløse dem, skulle blive fremsat i så god tid, at offentligheden kunne blive vel orienteret om, hvilke ændringer der skulle gennemføres, og på en sådan måde, at en saglig drøftelse, også i offentligheden, kunne finde sted. Dette tilsagn er blevet givet den ene gang efter den anden siden sidste vinter. Nu står vi altså her ved anden behandling af 5 lovforslag, forslag til løsning af de problemer, som regeringen mener eksisterer i forbindelse med lejeforholdene og boligbyggeriet. Efter min opfattelse har man ikke opfyldt det givne tilsagn. Alene det, at lovforslagene først blev fremsat den 9. oktober og nu den 10. december kommer til anden behandling, siger os straks, at der har været meget småt med tid, og at offentligheden hverken er orienteret om indholdet af denne lovgivning eller indforstået med den fart, hvormed den skal gennemføres. Alene den kendsgerning, at det er kommet bag på de fleste, at disse lovforslag skulle færdigbehandles inden årets udgang, er tilstrækkeligt vidnesbyrd om, hvor megen uklarhed der har været på dette område. Jeg må altså

gentage, at det tilsagn, der er givet om ordentlig orientering og om ordentlig behandling af disse problemer, ikke er opfyldt.

Vi står nu her ved anden behandling med en diger betænkning, der omfatter 27 sider, og der er ikke mindre end 76 ændringsforslag i betænkningen. Det oplyses, at der har været afholdt 12 møder, og at der har været en række samråd, herunder 5 med boligministeren, 1 med indenrigsministeren, 1 med socialministeren og 1 med handelsministeren. Man får også at vide, at der er rejst en række spørgsmål, som er besvaret og, efter hvad jeg forstod på den mundtlige beretning fra udvalgets ordfører, besvaret på tilfredsstillende og fyldestgørende måde; så vidt jeg forstod, var det mere end 60 spørgsmål, der var stillet. Dertil kommer så, at man af betænkningen kan se, at en lang række organisationer og institutioner har henvendt sig til udvalget. Jeg kan gøre det op til ikke mindre end 35, hvortil yderligere kommer en række ikke nøjere angivne organisationer og selskaber.

Det vil altså sige, at dette udvalg har haft et overmåde stort materiale at arbejde med. Men hvem kan egentlig af denne betænkning se, hvad der er foregået i udvalget? Der er 27 sider tekst, men der er dårlig nok refereret noget af det, der er foregået under udvalgsbehandlingen. Det er, hvad folketinget og offentligheden nu har at tage stilling ud fra. Det er klart, at en sådan orientering af tingets medlemmer og af offentligheden er aldeles utilstrækkelig. Jeg overser naturligvis ikke, at der af og til er sivet oplysninger ud om arbejdet og drøftelserne i udvalget, og at pressen i allerhøjeste grad har været inddraget i diskussionen om, hvorledes ændringerne af ministrenes lovforslag skulle udformes. Men det, som vi har brug for, har vi ikke fået. Det forekommer mig, at det specielt i denne sag er en uskik, at der ikke findes et eneste dokument som bilag til betænkningen. Der er stillet over 60 spørgsmål, og de er besvaret tilfredsstillende, men de findes heller ikke i betænkningen. Hvorledes skal da tingets medlemmer finde ud af, hvad det drejer sig om, og hvorledes skal offentligheden blive orienteret?

Det er under disse omstændigheder, man må have lov til at sige, at der her har været